

מסורת הש"ס

הלוקח עובר פרתו פרק שני בכורות

יד.

עין משפט
נר מצוה

י א מ"י פ"ה מלכות
בכורות הלכה ח:
ד ב מ"י פ"ה מלכות
בכורות הלכה ט:
הו ב מ"י פ"ה מלכות
משינה הלכה ט:
ד נ"א מ"י פ"ה מלכות אסורי
מוצה הלכה יא:
זו ה מ"י פ"ה מלכות
תמורה הלכה יג:
יז ו מ"י פ"ה מלכות
אסורי מוצה הלכה יד:
יח ז מ"י פ"ה מלכות
משינה הלכה ט:
יח ח מ"י פ"ה מלכות
בכורות הלכה ח:
ט ט"ז מ"י פ"ה מלכות אסורי
המוצה הלכה יא:
י ט"ח מ"י פ"ה מלכות
הל' ד:
כ ב מ"י פ"ה מלכות
בכורות הלכה ט:

מוסף רע"י

כל הקדשים שקדם מום
קבוע בו. ראה פירוש כל
משנה זו בחולין קל ע"א
בארוכה. קדושת דמים
מדרחה מן הבכורה. לאין
קדושה חלה על קדושה (חולין
קל.).

שיטה מקובצת

[illegible]

וואסא כריש לקיש סצירה לי שמע מינה דרש אשי גופיה כשהיה אומר ומתחלה משיכה אינו קונה לאו משום דסבר לה כריש לקיש דלעולם כרכרי יוחנן סצירה ליה לפיקר כי הקשה לו מההיא דבן נח לא ראה להקשות מההיא דדבר תורה מעות קונות ^א דלעולם לעמיתך ולעוֹבד

לעמיתך כמאן דלמר גול הכעני
אסור דלמאן דלמר גול הכעני
מותר לא אינטריך דאדמרינן
לעיל ואף על גב דלמרינן דהבזה
(ב"מ קד. מה.) קרא ומתני' מסייע
לרש לקיש היינו לנאורה אבל אפשר
לשנויי לקרא שפיר אליבא דרבי
יוחנן ומתני' דנתנה דבגן מעל הוה
מוקמי ליה ר' יוחנן דבגן עובד כוכבים
והיה דנתנה לספר בישראל ולכן
מעל א"ע"א דלא משך דמעות קונות
וא"ת ומאי קיימא לרש לקיש אלא
איהו מוכיח דנתנה לספר דספר
עובד כוכבים הכי נמי מצי לאוקומי
היה דבגן דעובד כוכבים ואור"ת
משום דבגן משמע טפי דאיירי בישראל
דומיא דנתנה לחבירו דקתני הוא
מעל וחבירו לא מעל משמע חבירו
ישראל דבר מעילה הוא ודוקא בגין
דלא מחלף דמסיעה דמסייעה דבגן
משנה לפי שאמר לו הרי מרחץ לפניך
הכנס ורחוץ אבל ספר דומיא דבגן
דהיינו ספר ישראל לא מעל עד דמשך
ולא אמר רבא קרא ומתני' מסייע ליה
לרש לקיש לפי שסבור כמותו מדע
דרבא גופיה הוא דפסק כר' יוחנן
לגבי ריש לקיש בכל דוכתא דר' שמלת
וכי תימא שאלו הכא דנרי חוותיה
והא התם חשיב חדא מילתא דרש

לקיש דמניא כוומיה ואי אפשר לומר דהנהו תלתא גרסינוו דהדי ואכתי איכא טובא דצפרק צהמה המקשה (חולין עו.) גבי גידין שסופן להקשות משמע דדוקא קאמר רבא ט' תני תלת וכו' לא והא דפליגי ר' יוחנן וריש לקיש פ"ק דטהרין (דף טו.) גבי כל הקודם להורגו זכה ותינא דריש לקיש דהתם אליבא דרבי אליעזר פליגי והלכה כרבנן ופ"ק דמסכת ע"ז (דף ו.) גבי נשא ונתן דמניא צברייתא דכריש לקיש ור' יוחנן סבר כהנא דמנני' גבי נשא ונתן לפני מתיבה של מועדי לבקש אסור דחבריהן מותר ומפרש נשא ונתן איכא צבייהו ומיניה י' לדמות ראייה דרבא כיון דריש לקיש לאו משניה דנפשיה דאמר אלא משום ר' אושעיא כדאמר לעיל אמר ריש לקיש משום רבי אושעיא ישראל שנתן מעות לעובד כוכבים צהמה צדיניהן ומפרש ספק צבי האי גוונא לא איירי רבא לפסוק כ"י יוחנן לגבי ריש לקיש (א) צההיא דלין שחיתה אלא לצטוף דאמר ר"ל משום לוי סבא ופליגי (ב) ובפרק שני דזבחים (דף ג.) ומיניה אשכחן אמר רבא אמר רב צב יורם מעות קונות ונראה דרבה גרס ולא רבא דרבא לא ראה (ג) ויש שמת רב יהודה וולד רבא וסבמת רב יהודה כבר נפטר רב (ד) רב הונא גדול ה"י אפילו משאול רבו של רב יהודה מולאמר בריש לזקק דלהלכתא כ"י יוחנן דלמעות קונות דבר מורה מולאמר וכן היה צדיני והא דאמר פ"ק דקידושין (דף יז.) גבי עבד עברי הנמכר צב דל' יוחנן הוי צמשיה והא דמתח' הש"ס צפרק צהרא דמסכת א"א כ"ל ולא כ"י יוחנן ואידך שניויא דמשיי' התם צוניה ישראלית ומי אפילו לא קאי צהירה אי' רב נחמן צב ילחך דקאמר להיא' חסדא דאמר פרק הוצב (צ"ג דף מז.) צב' שמיקטו מפשיה ה' תננה דרבנן היא ומיניה י' לדמות דלפ"ה כ"י יוחנן ס"ל ט' מפשיה דאמר גול הכנעני אסור כדפרישית לעיל: (א) ור"ש'א' הבי' מ"י ישראל צ' ישראל ב'י' מינה י' דדומיא דרישא ישראל מעובד א' ישראל מישראל משום מחסורי אמנה וי"ל דהיי' קאמר דישראל כוכבים ציד ישראל אע"פ שהוא מקח טעות היה נרץ לקיים המקח וקדשין. לאו בקדשי צדק הבית איירי אלא בהקדישין למוזהר דלמיהן דלין שוואע"פ שעובד כשהקדיש צעל מום למוזהר כדאמרין פ"ק דתמורה מלא ומשני ט' בריא מילתא טפי שציק תמים ומקדשין צעלי מומין: אשת דמים פוטרת מן הבכורה כקדושת הגוף כדמפרש לקמן מקראי רירין כפסולי המוקדשין אע"פ דנפדו מדאיתקש' לצבי ויהי והכא נדבר (א) גבי צבור בישראל ובמתנות כתיב (דברים יח) מאת העם: הקדש

מִתְנַבֵּי לֹל הַקִּדְשִׁים שֶׁקֵּד מֹס קִצּוֹעַ לְהַקְדֵּשׁ. שֶׁהִיא לְהֵם מֹס קִצּוֹעַ וְהַקְדֵּשׁ לְהַמְכֵּר וְלִהְיוֹת מְדַמִּיָּה קִרְבֵּן לְמִצְחָ: חִיבִין צִבְּוִרָה. לְאַחַר פְּדִיּוֹן אֵם יִלְדוּ: וּבִמְסֻנּוֹת. זְרוּעַ לְחִיִּים וְקִצָּה כְּחוֹלִין גְּמוּרִין: וְיוֹאֵלִין לְחוֹלִין. צִפְדִּיּוֹן לְגַמְרִי לִיגֹז וְלִיעֲבֹד כְּחוֹלִין גְּרִידִי מִשּׁוֹם

חמורה: והשוחטן בחזק פטור. אפי' קודם פדיון דאפי' היו מומן קל כבון דוקין שבזעין דלגבי קדשים מיחייב השוחטן בחזק הכא פטור משום דלא מהלה עליהן מתחילה קדושה כל כך: ואין עושין חמורה. מפרש בגמ' [טז:] בזה עסקתן הערכתן דכתיב (ויקרא ט) וצעתם (ההכן) את הצהמה וגו' והדר והערך (זאת) הכה וגו': חזק מן הכבוד והמעשר. שאפי' בחזק מהלה עליהן קדושה חמורה דכבוד רחם ממקדשו ובמעשר כתיב (שם) לא יבקר יצין טוב לרע דמשמע דין תם דין צעל מום קדוש טוב תם רע צעל מום: מום עובד. כמאן דלימיה דמי וחלה עליהן קדושה: פטור רב. הצבורה. מפרש בגמרא: [יז:] ואין יוצאין כו'. שאפי' לאחר פדיון אסורין [ב] (בהגדה) בצגיה ועודה כדמפרש בגמרא [יח:] ולזון ותלזן אסור כו'. מפרש בגמרא [יט:] כשתעברו קודם פדיון וילדו לאחר פדיון: והשוחטן בחזק. קודם פדיון: מיחייב. כרת. ודאמר [כ:] מפרש דלוקין שבזעין דלגביהן לא לפנים וצריכין דרבי עקיבא דלמיר אס עלו לא ירדו

אבל בשאר מומין לא דלמרינן (א) במסכת יומא (דף סג:) הראוי
לנאל מועד חייבין עליו אי לא לא: יקצרו. ואין נפדין דבעי העמדה
והערכה: גבו' טעמא דנפדין. ארישא קאי: קדושת דמיס. פטורה
מן הזכורה כקדושת הגוף דמפרש לקמן [טו.] מקריא דפטורה מזכורה
ומומתנות: קשי דק הניס כו'. והי כקשי דק הניס דמו דהס
ועממן לא הוקדשו מתחילה אלא לזמניה: לא. תסייעה ממתניתין
דקדושת דמיס לזוהא הוא דהוקדשו לשם כן שיהיו הדמים קריבין לזוהא
וההם הוא דאסור בגזיה ועבודה משום דמיחלפא בקדושת הגוף לזוהא:
הא. ולדות שולדו לפני פדיון אסורין בהנאה בלא פדייה ומיקרב
לא קרבי דמכח קדושה דחיה אמו דאמס לא הוקדשה לזוהא:
נפדין

צדיקיינן שפסקה לזון תורה מיד עמימך במשיכה הא לעוצד כוכבים
צדצדז שיהי ריש לקיש אומר בשם רבותיו דמפרש פ"צ דחולין (דף
עליה ר' יוחנן ורבא גופיה סבר כריש לקיש צפרק תמיד נשחט (פס
הונא מכור לי חללו קנה כו' ומפרש הש"ס דקצר כר' יוחנן דלמחר
רב הונא מעולם דלף רב יהודה לא ראהו^(א) כדאמרינן בקדושין (דף
הונא דלמחר צמ"ק (דף יא.) גברא רבא כרז יהודה "ליבא דלשאי לך
יציין (דף יא.) צבא מנייה שמואל מרב הונא שנים שמייה גט ועוד
למחר רב דחמן דבר תורה מעות קניות^(ב) ופסק לוי כמתני' וקבל' ל
לעוצד כוכבים^(ג) עוצד כוכבים דכל קניינו בצסק צע"ע קאמר ולא בכל
ע"ו" (דף סג.) צוניה עוצדת כוכבים דלא מחסר משיכה היא שני
וכגון דקאי בחייה ינחא אף כר' יוחנן אבל מעיקרא ינחא ליה לא
שינויא דקבירא ליה כר"ל ולא כמו שכתוב בצפריים רב חסדא דרבי
צושמרינ' כך תקנו משיכה לנחותא אלמא כר' יוחנן סבירא ליה דמש
צדחת לעוצד כוכבים בצסק ולעמימך ידרוש לענין אונאה כר'
קאמראם א"א נתן מעות בו. פירוש וגם אל משה יחזור: ורבה
כוכבים שמפסיד הכל כגון כאלו שמפסיד דמי עצדות כוכבים מי א
מעוצד כוכבים אי הוה צבו משום מחסורי אמנה הוה דומה^(ד) דמי עצ
שלא יהא צו משום מחסורי אמנה^(ה): ב"ר הקדשים שקדם מום קבוע
חילוק בין רישא לקיפא אלמא שזה קדם הקדשו למומו וזה קדם מומו לה
(דף ו.) מכל מקום אשמעינן דינו והתם מפרש מאי שגא מדקלא צ
קדושת דמים מרחא מן הבבורה ומן הסתתרה. פי' הקונטרס ק
דפוטרת מן הצבורה ומן הממנות וקשה לפי' דהתם
דוחא צלל נפדו אלמא היינו טעמא צדחתו דמים משום דכמי

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והשומטן
בחוץ כו' צמקת זבחים דף
ק"ב:

רבינו גרשום

[illegible]